

TRƯỜNG ẨM LINH

nhà xuất bản trẻ

Chang, Eileen Sắc, Giới

Nguyên tác tiếng Trung Hoa của **Eileen Chang**.

Lan Huệ dịch từ bản Anh Ngữ "*Lust, Caution*" của **Julia Lowell**.

Mặc dù trời vẫn trời còn sáng, ngọn đèn nóng hực chiếu xuống bàn mặt chược. Nhẫn kim cương lóe lấp lánh trên các bàn tay xoa lách cách những quân bài. Chiếc khăn trải, cột chặt ở bốn chân bàn, kéo thành một mảnh vải trắng xóa. Ánh đèn nhân tạo tôn lên đường cong đầy đặn của bộ ngực Chia-chih, và làm rõ gương mặt trái xoan thanh tú của nàng, mấy lọn tóc ơ thờ rơi trên vầng trán hẹp lại tăng thêm phần kiêu diễm. Nàng có lối trang điểm kín đáo, nhẹ nhàng ngoại trừ vành môi cong tô đỏ bóng. Mái tóc nàng được vén hững hờ ra sau gáy, rồi buông lơi xuống bờ vai. Chiếc áo xường sám của nàng bằng hàng satin *moiré* xanh lam dài tới gối, cổ áo chỉ cao vài phân, theo kiểu tây phương. Chiếc ghim cài cổ áo hòa hợp với đôi hoa tai ngọc bích cần kim cương.

Hai người đàn bà -- *tai-tai* -- ngồi bên trái và phải nàng đều mặc áo choàng len đen không tay, thân áo giữ hờ ở cổ nhờ một sợi dây chuyền vàng dày nặng thò ra dưới bầu áo. Cách ly với thế giới vì bị quân Nhật chiếm đóng, Thượng Hải đã tự tạo ra vài kiểu thời trang. Trong những vùng bị chiếm đóng, giá vàng cao vọt nên các sợi dây chuyền dày như thế rất đắt tiền. Tuy nhiên, nếu dùng thay thế cho nút áo cổ, chúng không có vẻ phô trương thô tục, do đó người mang chúng có cơ để trình diễn sự giàu sang của họ khi đi đây đó trong thành phố. Vì những lý do tuyệt diệu đó, áo choàng và dây chuyền vàng trở thành đồng phục ưa thích của các bà vợ các viên chức chính phủ bù nhìn Wang Ching-wei. Cũng có thể họ bắt chước Chungking, thủ đô của Trung Hoa Dân Quốc, nơi đó áo choàng đen rất được giới phụ nữ đài các phe chính khách thượng lưu ưa chuộng.

Yee Tai-tai đang *chez elle*, do đó bà không diện áo choàng; nhưng ngay cả khi không mặc nó, từ dưới cổ, thân hình bà phình ra như quả chuông, với sức nặng chất chồng theo năm tháng. Bà gặp Chia-chih hai năm trước tại Hong Kong, sau khi vợ chồng bà rời bỏ Chungking -- và chánh phủ Dân Quốc -- cùng một lúc với Wang Ching-wei. Không lâu lắm trước khi họ di cư đến đảo, một trong những phụ tá của Wang Ching-wei, Tseng Chung-ming, đã bị ám sát tại Hà Nội và những người theo phe Wang ở Hong Kong đang cố thu mình ẩn nhẫn. Tuy nhiên, Yee Tai-tai vẫn quyết tâm mua sắm. Trong thời chiến, hàng hóa ở vùng chưa bị chiếm đóng ở nội địa và các lãnh địa ở Trung Quốc bị khan hiếm; Yee Tai-tai không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng để sắm sửa khi ghé qua thiên đường thương mại Hong Kong. Ai đó trong giới quen biết của bà đã giới thiệu Chia-chih -- người vợ trẻ

xinh đẹp của ông Mai, một thương gia địa phương.--thường thắp từng nhang trong các chuyến buôn. Nếu muốn lòng sạch các cửa tiệm Hong Kong, ta cần có một người địa phương đi kèm; ta cần phải mặc cả ngay cả ở các cửa hàng lớn, và nếu ta không nói tiếng Quảng Đông, tất cả người bán hàng sẽ chém cắt cổ. Ông Mai theo ngành xuất nhập cảng và, giống như tất cả các thương gia, rất hăm hở làm bạn với giới chính khách. Do đó dĩ nhiên đôi này tỏ ra hiếu khách vô cùng với Yee Tai-tai, ngược lại bà cũng biết ơn họ thâm sâu. Sau trận dội bom Trân Châu Cảng và sự sụp đổ của Hong Kong, ông Mai thất bại trong việc kinh doanh. Để kiếm thêm chút tiền cho gia đình, Mai Tai-tai quyết định thử buôn lậu, và đến Thượng Hải mang theo một ít xa xỉ phẩm -- đồng hồ, thuốc Tây, nước hoa, vớ mỏng của phụ nữ -- để bán lại. Yee Tai-tai lẽ đương nhiên mời nàng về ở với họ.

" Hôm qua, chúng ta đã đi ăn đồ Tứ Xuyên ở nhà hàng Shu-yu," Yee Tai-tai nói với một bà áo choàng đen. " Mai Tai-tai chưa tới đó lần nào."

" Ủa, vậy hả?"

" Mấy ngày nay tại tôi không thấy chị đâu hết, Ma Tai-tai."

" Tôi kẹt chuyện gia đình," Ma Tai-tai lúng búng nói giữa tiếng lách cách của mấy quân bài mặt chược

Yee Tai-tai nhếch làn môi mỏng mỉm cười. " Bá chị trốn vì tới phiên bà chị trả tiền chớ gì"

Chia-chih nghi rằng Ma Tai-tai ghen tỵ. Từ khi xuất hiện, nàng là trung tâm của mọi chú ý.

" Liao Tai-tai dẫn cả bọn đi ăn tối qua. Mấy ngày nay chị ấy hên dễ sợ, luôn luôn thắng," Yee Tai-tai nói tiếp với Ma Tai-tai. " Tại nhà hàng, tôi đụng đầu chú Lee với vợ chú và mời họ luôn thể. Họ cũng đang chờ khách, do đó tôi mời luôn. Mấy thuở mà Liao Tai-tai đãi tiệc phải không? Rốt cuộc là chú Lee có nhiều khách quá nên không đủ chỗ quanh bàn

.Bắt thêm ghế nữa cũng không đủ nên Liao tai-tai phải ngồi sau lưng tôi như một cô đầu. Tối nay tôi lựa được cô nàng đẹp quá.' tôi nói giỡn. ' Tôi là miếng tàu hủ dai nhách chị không nuốt được đâu,' bà ấy trả lời. ' Càng già càng dẻo càng thơm,' tôi nói với bà ! Tụi tôi cười quá chừng quá đỗi. Bà cười tới nổi cái mặt đỏ hoa của bà cũng đỏ lựng."

Bàn mặt chườm rộ lên những tràng cười.

Trong khi Yee Tai-tai thốc mách cho Ma Tai-tai tình hình mấy ngày qua, Ông Yee bước vào, vận bộ âu phục xám, và gật đầu chào ba người khách phụ nữ.

" Hôm nay các chị chơi bài sớm nhỉ?"

Ông ta đứng sau lưng vợ, nhìn ván bài.

Vách tường sau lưng ông được che phủ bởi một tấm màn dày bằng len màu nâu ngả vàng, in những chiếc lá dương xỉ giống như đuôi phượng hoàng màu gạch đỏ, mỗi nhánh lá dài gần hai mét. Nhà của Chou Fo-hai, người nắm quyền lực thứ hai sau Wang Ching-wei, có một cặp màn như thế, và vì thế, ông bà Yee cũng phải có. Cửa sổ giả kiểu Pháp, và các màn cửa dài ngoằng đi kèm, tất cả là thời thượng cuồn cuộn thuở ấy. Vì chiến tranh, vải vóc khan hiếm; loại màn cửa phủ tận sàn nhà giống như thứ màn cửa treo đàng sau ông Yee -- phải dùng nguyên súc vải, và phí phạm vì phải cắt đo cho hoa văn ăn khớp nhau -- là những món xa hoa lãng phí. Đứng đằng trước những chiếc lá dương xỉ to tướng đó, ông Yee càng có vẻ thấp bé hơn thường lệ. Nước da mai má, gương mặt thanh, và viền tóc hói thành hình cánh hoa ở hai hai thái dương. Mũi ông ta trông rất đặc biệt vì nhỏ hẹp gần như là mũi chuột.

" Ma Tai-tai, chiếc nhẫn hột xoàn của chị đang đeo lớn cỡ ba ca ra không?" Yee Tai -tai hỏi. " Hai ngày trước, P'in Fen có đem cho tôi coi một hột năm ca ra, nhưng nước không lạnh bằng cái hột của chị đâu."

" Tôi có nghe nói hột xoàn của P'in Fen tốt hơn hột xoàn ngoài tiệm."

" Nếu họ đem tận nhà cho mình coi thì tôi thấy cũng tiện. Và mình có thể để coi vài ba bữa rồi tính sau. Lâu lâu bà cũng có hàng độc không ai có. Lần trước bà cho tôi coi một cục hột xoàn nước dầu lửa màu vàng, nhưng *ông* không chịu mua cho tôi." Bà Yee háy ông chồng một cái trước khi tiếp tục. " Mấy chị có biết bây giờ giá cục hột xoàn đó bao nhiêu không? Nước dầu lửa tuyệt hảo: một chục lượng mỗi ca ra ? hai chục lượng ? ba chục lượng ? P'in Fen nói là hiện nay không ai bán hột xoàn nước dầu lửa hay màu hồng, giá cao bao nhiêu cũng vậy. Người ta cất dấu chúng, chờ tới lúc chúng lên giá cao tận mây xanh."

" Bà có biết là nó nặng cỡ nào không?" ông Yee cười cười. " Mười ca ra. Bà đeo cục đá đó trên tay thì làm sao mà chơi mặt chược được."

Cạnh của bàn mặt chược lấp lánh kim cương như trong buổi triển lãm, Chia-chih thầm nghĩ, đôi tay của mọi người, ngoại trừ nàng, rực rỡ kim cương một cách hợm hình. Đáng lẽ nàng nên cất chiếc nhẫn ngọc thạch trong hộp, để tránh những cái nhìn nhạo báng.

" Đừng ghẹo tôi nữa mà!" Yee-tai-tai hờn dỗi khi bà lấy ra một trong mấy miếng thẻ thế tiền. Bà áo choàng đen ngồi đối diện Ma Tai-tai lách cách lật những quân bài trắng trợn ra trình làng, và đột nhiên, tiếng cười nói, tiếng than thở ồn ào cắt ngang mạch chuyện của họ.

Trong khi mấy tay chơi bận rộn tính toán ăn thua, ông Yee khẻ khàng hất cằm về phía cửa, ra hiệu cho Chia-chih.

Nàng lập tức liếc nhìn hai bà áo choàng đen ngồi cạnh nàng. May mắn thay, không bà nào có vẻ để ý tới. Nàng chung "tiền", nhấp một ngụm trà, và bất chợt nói: " Em thật đáng trí! Em phải đi công chuyện lúc ba giờ thế mà lại quên bằng.

Ông Yee có thể nào thế chỗ dùm đến lúc em trở lại không ạ?"

" Tôi không cho cô đi đâu cả!" Yee Tai-tai phản đối. " Cô không thể chuồn đi như thế mà không báo trước cho chúng tôi biết."

" Nhè ngay lúc tôi đang hên nữa," bà áo choàng đen vừa thẳng ván vừa qua, cầu nhàu.

" Mình có thể gọi chị Liao Tai-tai. Gọi điện thoại cho bà ấy đi nào, " Yee Tai-tai nói tiếp với Chia-chih " Ít nhất cô phải ở lại đến khi bà ấy tới."

" Em phải đi ngay bây giờ ạ," Chia-chih nhìn đồng hồ tay, "em sắp sửa trễ hẹn rồi đấy -- Em có hẹn ở quán cà phê với một người môi giới. Ông Yee có thể thế chỗ em mà."

" Chiều nay tôi bận," ông Yee nại cố. " Ngày mai tôi sẽ chơi nguyên đêm."

" Cái cô Wang Chia-chih này!" Yee Tai-tai thích gọi Chia-chih bằng nhũ danh của nàng, như thể họ đã quen nhau từ lúc còn là con gái. " Tôi bắt đền cô vụ này -- cô phải đãi tụi tôi ăn nhà hàng tối nay!"

" Chị không thể để cho khách của chị trả tiền, kỳ chết." Ma Tai-tai phản đối.

" Tôi theo phe Yen Tai-tai," bà áo choàng đen kia nói thêm. Họ phải thận trọng trong lời ăn tiếng nói liên quan đến người khách trẻ trung của bà. Mặc dù Yee Tai-tai lớn tuổi đủ để làm mẹ Chia-Chih, nhưng chưa bao giờ có cuộc nói chuyện nào để chính thức hóa mối liên hệ của họ, để nhận nàng làm con đỡ đầu. Tính khí Yee Tai-tai hơi bất thường, vào lứa tuổi của bà hiện nay. Mặc dù bà ưa thích có nhiều thiếu nữ trẻ đẹp cận kề -- họ như các vì sao phản chiếu ánh huy hoàng lên vầng trăng mà họ xoay quanh -- nhưng bà cũng chưa đủ già để không còn những thoáng ghen tương, ganh tỵ.

"Được rồi, được rồi," Chia-chih nói. "Em sẽ đãi các chị tối nay. Nhưng nếu bây giờ ông không thể chờ cho em, ông sẽ không được mời đâu nhé."

"Ông Yee làm ơn đi mà! Mạt chược mà chỉ có ba tay chán lắm. Ngồi đánh một chút thôi, trong khi chờ Ma Tai-tai gọi điện thoại kiếm người thế."

"Tôi thật sự đã có hẹn trước." Mỗi khi nhắc đến việc làm, giọng của ông Yee trầm xuống gần như không nghe được. "Thế nào cũng có người tới."

"Ai cũng biết ông Yee luôn luôn bận việc," Ma Tai-tai nói. Không biết bà ấy có ngụ ý gì, Chia-chih tự hỏi, hay bà ta chỉ đang bức mình? Quan sát nụ cười giởn cợt của ông ta, Chia-chih bắt đầu thấy câu nhận xét ấy của Ma Tai-tai phảng phất vẻ nịnh bợ, làm như bà ta hiểu rằng ông ấy muốn người khác ý ôi xin ông tiết lộ tình tiết của những trận chinh phục. Có lẽ sự thành công, năng suy đoán, có thể làm cho những tay kín miệng sừng sỏ cũng phải động lòng.

Tình hình trở nên quá nguy hiểm. Nếu công chuyện không kết thúc hôm nay, nếu phải kéo dài ra, Yee Tai-tai chắc chắn sẽ biết tỏ tường.

Ông ta ra khỏi phòng lúc nàng vẫn còn phải giăng co mệt mỏi với vợ ông. Sau khi thoát ra được, nàng quay về phòng riêng. Vừa chải vội lại mái tóc và tô điểm sơ sài xong -- không đủ thời gian để thay áo -- một gia nhân đã báo cho nàng biết xe hơi sẵn sàng đợi nàng trước cửa. Ngồi vào xe, nàng bảo người tài xế lái đến một quán cà phê; khi tới nơi, nàng cho bác tài về.

Vì còn đang giữa buổi chiều, quán cà phê gần như vắng ngắt. Phòng rộng, tường treo các ngọn đèn có chụp bằng lụa xếp nếp màu mơ chín, bày biện những chiếc bàn tròn nhỏ trải khăn vải *jacquard* trắng muốt -- đây là một địa điểm tâm tâm, theo kiểu cũ. Dừng chiếc điện thoại trên quầy, nàng

quay số gọi. Chuông reng được bốn tiếng thì nàng cắt máy rồi lại quay số một lần nữa, thầm thì một mình " gọi nhầm số", e rằng nhân viên quầy tính tiền thấy hành động của nàng kỳ khôi.

Đó là ám hiệu. Lần thứ nhì, ai đó trả lời.

"Hello?"

Cám ơn trời phật --- K'uang Yu-min bắt máy. Ngay cả bây giờ, nàng vẫn cảm thấy khủng khiếp nếu phải nói chuyện với Linag Jun-sheng, mặc dù hẳn ta luôn luôn cẩn thận chờ người khác trả lời điện thoại..

" Em đây," nàng nói tiếng Quảng Đông. " Mọi người đều khỏe?"

" Vâng, mọi người đều khỏe. Còn cô thì sao?"

" Em sắp sửa đi mua sắm chiều nay, nhưng em không biết chắc khi nào."

" Không sao đâu. Chúng tôi sẽ đợi cô. Cô đang ở đâu thế?"

" Đường Hsia-fei"

" Được rồi."

Im lặng.

" Không có gì nữa sao?" Đôi tay nàng lạnh, nhưng dù sao nàng cũng thấy có phần ấm áp nhờ vào một giọng nói thân quen.

" Không, không có gì khác"

" Không chừng em đi ngay bây giờ đây."

" Chúng tôi sẽ tới, đừng lo lắng. Chút nữa gặp lại cô nhé."

Nàng cắt điện thoại và đi ra ngoài ngoắc một chiếc xe xích lô.

Nếu họ không hoàn thành kế hoạch hôm nay, nàng không thể nào ở lại nhà ông bà Yee lâu hơn nữa. -- không thể được với lũ hùm beo mang đầy nữ trang đang rình mò nhất cử, nhất động của nàng. Đáng lẽ nàng nên viện một lý do nào đó để dọn ra khỏi nhà họ ngay sau khi câu được ông Yee. Ông

ta có thể tìm cho nàng một chỗ nào đó: một hai lần chót họ đã gặp nhau ở các phòng chung cư, mỗi lần một chỗ khác nhau, bỏ trống khi người Anh hay người Mỹ dọn vào căn cứ của họ. Nhưng có lẽ điều ấy sẽ làm cho mọi việc phức tạp hơn nữa -- làm sao nàng biết khi nào ông ta sẽ đến với nàng? Ông ta có thể thỉnh thoảng đến bất kỳ lúc nào. Hay nếu họ ấn định một thời điểm cố định, công việc khẩn cấp có thể làm ông bắt buộc phải hủy bỏ cuộc hẹn hò vào phút chót. Gọi điện thoại cho ông ấy cũng khó khăn, vì bà ta giám sát ông ấy chặt chẽ; bà ấy có thể có hàng tá bộ hạ thân tín gài sẵn ở mọi văn phòng của ông. Chỉ cần một chút hoài nghi và tất cả đều sẽ tan tành: Thượng Hải đầy đầy những kẻ sẵn lòng làm điếm chỉ viên, tất cả bọn chúng đều năng nổ tranh thủ tình cảm của lệnh bà Yee Tai-tai. Và nếu Chia-chih không tích cực theo đuổi ông, có lẽ ông cũng cho nàng ra rìa. Những căn chung cư thường là quà từ biệt của các bộ trưởng chánh phủ Wang Ching-wei cho các tình nương bị phụ rẫy. Có quá nhiều thứ quyến rũ ông; quá nhiều bất kỳ phút giây nào. Và nếu cô nàng nào không hiện diện thường xuyên, cô nàng ấy sẽ sớm bị lãng quên. Không: phải tóm cổ ông ta -- dù cho nàng phải giữ rịt mặt mũi ông giữa đôi nhũ hoa của nàng.

" Hai năm trước nhũ hoa em không nở nang như bây giờ," ông thì thầm giữa những chiếc hôn.

Đầu ông ta tựa trên ngực nàng, ông không nhìn thấy đôi má nàng ửng hồng.

Ngay cả bây giờ, nàng cũng còn đau xót nhớ tới các nụ cười đầy hàm ý ấy -- của tất cả bọn họ, kể cả của K'uang Yu-min. Chỉ có Liang Jun-sheng là giả vờ như không thấy đôi gò bông đào đầy đặn của nàng. Có vài mảnh đời dĩ vãng cần phải được loại bỏ ra khỏi tâm trí nàng.

Phải đi một một quãng khá xa tới khu nhượng địa. Khi chiếc xe kéo tới ngã tư đường Ching-an Temple và Seymour, nàng

bảo người phu xe ngừng lại trước một quán cà phê nhỏ. Nàng nhìn quanh, nhớ như xe ông ta đã tới. Nàng chỉ thấy một chiếc xe hơi chạy than kèn càng đậu đàng xa xa.

Có lẽ quán cà phê này chủ yếu bán hàng cho người ta mang đi, gần như bên trong không có chỗ ngồi. Cuối căn phòng u ám là một ngăn kính ướp lạnh trưng bày các loại bánh tây phương. Một ngọn đèn sáng choang ở lối đi phía sau ngăn kính phô bày lớp sơn màu nâu thô kệch, sần sùi tô trên nửa phần dưới vách tường. Một chiếc áo trắng kiểu đồng phục nhà binh treo bên cạnh một cái tủ lạnh nhỏ; phía trên, gần trần nhà, treo một hàng dài --giống như trong một tiệm bán quần áo cũ-- đồng phục của các nhân viên và người phục vụ của quán.

Ông ta nói với nàng chủ nhân của quán này là một người Trung Hoa từng làm việc ở nhà hàng Kiessling, một trong những nhà hàng Âu châu lâu năm, nổi tiếng nhất ở Tientsin . Nhưng nàng nghĩ ông ấy chọn chỗ này để hẹn hò vì có thể không đụng đầu với những người quen biết thuộc giai cấp thương lưu. Quán nằm trên một con đường chính, nên nếu lỡ có gặp ai đó cũng đỡ phần ngại hơn là gặp họ ở một chỗ vắng vẻ, xa xôi; quán này tọa lạc gần trung tâm nên ai cũng có thể đang trên đường đi tới một chỗ nào đó.

Nàng chờ, tách cà phê trước mặt nguội dần. Lần trước, trong căn chung cư, ông ta đã để nàng chờ đợi gần một giờ. Nếu người Trung Quốc là những người hay đi trễ nhất, nàng chiêm nghiệm rằng, các chính khách Trung Quốc đương nhiên phải là những tay tổ trong nghệ thuật trễ hẹn. Nếu nàng phải chờ lâu quá, có thể cửa tiệm kia sẽ đóng cửa trước khi họ đến.

Trước hết, tự ông ta nghĩ ra ý đó, sau lần tình tự đầu tiên. " Anh sẽ tặng em một chiếc nhẫn làm kỷ niệm ngày hôm nay - - cho em chọn. Anh sẽ đi cùng với em, nếu rảnh." Lần gặp

gở thứ nhì lại càng hối hả, và ông không nhắc tới chuyện đó. Nếu hôm nay ông lại quên, nàng sẽ phải cố tìm một cách khéo léo để nhắc ông. Với những người đàn ông khác, có thể họ nghĩ rằng nàng là người thiếu tư cách, tham lam. Nhưng một con cáo già quý quyết như ông ta sẽ không thể tự dối lòng là một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung như nàng lại có thể dính dáng với một người đàn ông béo lùn, tuổi ngũ tuần chỉ vì vẻ đẹp của tâm hồn ông ta; trong cuộc tình này, nếu nàng không làm ra vẻ ham mê vật chất, ông ta sẽ nghi ngờ. Phụ nữ, trong bất kỳ tình huống nào, cũng ưa thích nữ trang. Vai trò của nàng là đi Thượng Hải để buôn bán xa xỉ phẩm của phụ nữ. Nếu nàng cố nạo vét ông một chút đỉnh cũng hợp lý thôi. Vốn là người trong nghề tình báo, ông có lẽ phải ngờ chừng những mưu toan trong bất kỳ tình huống nào. Ưu tiên của nàng là phải làm cho ông tin tưởng, phải tỏ vẻ khả tín. Cho đến nay, họ chỉ gặp nhau ở những địa điểm do ông lựa chọn; hôm nay nàng phải thuyết phục ông ta theo đường hướng của nàng.

Lần trước ông cho tài xế đem xe đến rước nàng đúng hẹn. Hôm nay sự chờ đợi đằng đằng của nàng có nghĩa rằng ông sẽ đến một mình. Như vậy cũng đỡ lo: nếu sẽ tình tự ở căn phòng chung cư, khó lòng nàng có thể trèo kéo ông ra phố một khi họ đã nằm gọn trong lòng nhau. Trừ phi ông có dự định cùng nàng đi chơi, loanh quanh đâu đó để ăn tối trước - - nhưng hai lần trước đây ông chưa hề dẫn nàng đi ăn tối. Ông ta sẽ muốn kéo dài thời gian với nàng, còn nàng sẽ bồn chồn lo ngại cửa tiệm ấy sắp đóng cửa; nhưng nàng không thể nào giục giã ông, như một nàng kỹ nữ giục giã khách làng chơi.

Nàng mở ví lấy ra hộp phấn và nhẹ nhàng chấm sơ chút ít lên gương mặt. Không có gì bảo đảm là ông ta sẽ đến gặp nàng. Sự mới lạ từ từ giảm bớt, có thể ông ta đang mất dần

hứng thú. Nếu nàng không thực hiện xong công chuyện hôm nay, có thể nàng sẽ không còn cơ hội nào.

Nàng liếc nhìn đồng hồ đeo tay một lần nữa. Nàng cảm thấy rờn rợn như có điềm báo trước thất bại, giống như chỗ tuột chỉ của chiếc vớ lụa đang âm thầm bò trườn lên khắp thân thể nàng. Ngồi ở chiếc ghế đằng kia, một người đàn ông mặc y phục Trung Hoa -- cũng một mình, đọc báo --, đang quan sát nàng. Hẳn ta đã ngồi ở đấy trước khi nàng đến, cho nên hẳn không thể nào là người theo dõi nàng. Có lẽ hẳn ta đang cố đoán xem nàng làm nghề gì; nữ trang của nàng thứ thiệt hay là đồ giả. Nàng không giống như gái nhảy, nhưng nếu nàng là diễn viên, hẳn ta không nhận được tên tuổi nàng.

Thực sự, trong một cuộc đời cũ, nàng đã là một diễn viên, và giờ đây, cũng đang sắm một vai trò, nhưng vở bi kịch quá bí mật không cho phép nàng được nổi tiếng.

Lúc còn học đại học ở Quảng Đông nàng đã là ngôi sao sáng trong nhiều vở kịch lịch sử thúc đẩy lòng ái quốc. Trước khi thành phố bị thất trận vào tay người Nhật, trường đại học đã dời sang Hong Kong, nơi đó đoàn kịch đã công diễn lần cuối cùng. Đầy kích động, không thể nào êm dịu lại sau khi màn nhung đã hạ xuống, nàng đã cùng với các bạn trong đoàn ra phố để ăn tối. Nhưng ngay cả khi đã chia tay các bạn, nàng cũng vẫn chưa muốn về nhà. Thay vào đó, cùng với hai người bạn gái cùng lớp, nàng đã đi khắp thành phố, ngồi trên tầng trên vắng ngắt của chuyến xe điện lắc lư gập ghềnh qua các nẻo đường trung tâm Hong Kong, ánh đèn neon quảng cáo nhoang nhoáng trong bóng đêm qua hai hàng cửa sổ.

Đại học Hong Kong cho sinh viên Quảng Đông sử dụng vài căn phòng nhưng lớp học lúc nào cũng chật nức như cá mòi, thiếu thoải mái nhắc nhở bọn họ thân thể ăn nhờ ở đậu. Sự

lãnh đạm không ngờ của đa số dân chúng Hong Kong đối với tình trạng khẩn cấp của đất nước Trung Hoa đã làm cho bọn sinh viên cảm nhận một cách mãnh liệt, phần uất nỗi niềm lưu đầy, cho dù họ chỉ mới vượt biên giới chừng hơn trăm dặm để đến Hong Kong. Chẳng bao lâu, một ít người đồng chí hướng trong bọn họ đã thành lập một nhóm cực đoan. Khi Wang Ching-wei, người sắp sửa thương thuyết với Nhật để thành lập một chính phủ bù nhìn tại lục địa, đến đảo Hong Kong với đoàn tùy tùng -- nhiều người trong bọn họ cũng là dân vùng Quảng Đông -- nhóm sinh viên phát hiện ra một trong những trợ tá của Wang Ching-wei cùng quê quán với K'uang Yu-min. Tận dụng sự trùng hợp này, K'uang đi tìm ông ta và dễ dàng tạo nên mối giao hảo, để dựa vào đó khai thác tin tức hữu dụng về các nhân vật thuộc phe phái ông Wang. Sau khi anh chàng báo cáo với các đồng đảng, bọn họ quyết định sau khi thảo luận cặn kẽ là sẽ giăng một chiếc bẫy tình cho ông Yee; quyến rũ ông ta, nhờ một trong số các bạn gái cùng lớp, để đưa ông ta vào lẩn đạn của người sát thủ. Trước hết, cô nàng phải làm thân với người vợ, rồi tới ông chồng. Nhưng nếu cô nàng xuất hiện như một sinh viên -- luôn luôn là thành phần mạnh động nhất trong quần chúng -- Yee Tai-tai sẽ cảnh giác ngay lập tức. Do đó, nhóm sinh viên đã quyết định cho cô nàng đóng vai một người vợ trẻ của một thương gia bản xứ; như vậy không có vẻ quá nguy hại, đặc biệt ở Hong Kong, nơi giới thương gia thường thường gần như là phi chính trị. Trong bối cảnh này, ngôi sao nữ của nhóm bị kịch trường đại học xuất hiện. Trong số thành viên của nhóm, Huang Lei là người giàu nhất -- tiền của gia đình -- và anh chàng nhanh nhẹn vợ vét tiền để dàn dựng cuộc âm mưu: mượn một căn nhà, thuê một chiếc xe hơi, mượn quần áo. Và vì anh chàng là người duy nhất trong bọn biết lái xe hơi, anh chàng đóng vai tài xế. Ou-

yang Ling-wen đóng vai người chồng thương gia, ông Mai; K'uang Yu-min đóng vai anh bà con, đi cùng với Mai Tai-tai trong bữa gặp gỡ đầu tiên của nàng với Yee Tai-tai. Sau khi đưa K'uang và người phụ tá vui vẻ hoạt bát về nhà, chiếc xe chở hai người đàn bà đến quận Central District, đi mua sắm với nhau.

Nàng đã gặp ông Yee một vài lần, nhưng chỉ thoáng chạm mặt nhau. Đến khi họ ngồi với nhau trong cùng một căn phòng -- lần đầu tiên gia đình Yee mời nàng đến chơi mặt chược -- nàng biết ngay rằng ông ta ưa thích nàng, mặc dù ông ta cố che dấu. Từ khi lên mười hai hay mười ba tuổi, nàng đã không còn lạ gì những cái nhìn ngưỡng mộ của đàn ông. Nàng hiểu trò chơi tình ái. Ông ta e sợ sự lộ liễu phô bày, nhưng đồng thời cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt im lìm ở Hong Kong của ông ngột ngạt. Ông ta không dám nhậ nhệ, sợ phe phái Wang triệu tập ông làm việc bất kỳ. Ông ta cùng với những đồng sự cùng phe nhóm thuê một căn nhà cũ, ẩn náu nơi đó, thỉnh thoảng giải trí bằng vài canh mặt chược.

Trong lúc chơi bài, cậu chuyện đưa tới chỗ vài vóc Yee Tai-tai đã mua để đặt may âu phục cho chồng. Chia-chih giới thiệu một nhà may cô đã từng quen biết. "Bác thợ may ấy bận kinh khủng vì nhiều khách du lịch, không chừng phải mấy tháng mới xong. Nhưng nếu Yee Tai-tai điện thoại cho em biết khi nào ông Yee rảnh rỗi, em sẽ dẫn ông Yee đến. Bác ấy sẽ may nhanh hơn nếu biết là bạn của em." Khi rời khỏi bàn, nàng để lại số điện thoại trên bàn. Khi bà vợ đang tiễn Chia-chih ra cửa, chắc chắn là ông Yee đã có đủ thì giờ ghi nhớ số điện thoại của nàng. Thế nào trong vài ngày tới, ông ta sẽ kiếm được cơ hội để gọi nàng --trong giờ làm việc, khi ông Mai đang bận. Và họ có thể bắt đầu từ đó.

Tối đó trời mưa lâm lâm. Huang Lei lái xe đưa nàng về và

họ cùng đi vào nhà, mọi người đang nóng ruột chờ tin chiến thắng. Lộng lẫy trong bộ y phục của giới thượng lưu mà nàng đã diễn xuất một cách thượng thặng, nàng muốn mọi người thức khuya để ăn mừng với nàng, để chè chén no say với nàng đến tận sáng mai. Không có ai biết khiêu vũ, nhưng chỉ cần một tô cháo ở một trong các quán ăn bán đêm và một chuyến tản bộ trong buổi tối ẩm ướt cũng đủ lắm rồi. Làm gì cũng được miễn là không lên giường.

Thay vào đó, sự im lặng từ từ bao trùm xuống đám bạn bè. Vài câu nói thầm thì ở góc nhà, và vài tiếng cười khúc khích bí ẩn; tiếng cười nàng đã nghe qua. Họ bàn tán với nhau về chuyện ấy sau lưng nàng từ lâu rồi, nàng chợt nhận ra.

" Rõ ràng chỉ có mình Liang Jun-sheng là người có kinh nghiệm," Lai Hsiu-chin, người bạn gái duy nhất trong nhóm, nói với nàng.

Liang Jun-sheng.

Dĩ nhiên rồi. Anh chàng này là người duy nhất trong bọn họ đã từng viếng nhà thổ.

Nhưng vì nàng đã quyết lòng hy sinh tấm thân, nàng không thể tức hận vì chỉ có mình anh ta là ứng cử viên cho nhiệm vụ ấy.

Và tối hôm ấy, đang phơi phới trên chín tầng mây của sự thành công, nàng thấy ngay cả Liang Junsheng cũng không đến nổi tàn tệ như mọi lần. Từng người một, biết điều biết chuyện, lần lượt rút lui, cho đến khi chỉ còn có hai người ở lại. Và thế là tấn tuồng được tiếp diễn.

Nhiều ngày trôi qua. Ông Yee không gọi lại. Cuối cùng, nàng quyết định điện thoại cho Yee Tai-tai, bà ta có vẻ lợt lạt thờ ơ: mấy ngày nay bà ấy bận quá không mua sắm gì, nhưng hai ba ngày nữa bà ấy có thể gọi lại.

Yee Tai-tai có nghi ngờ gì chẳng? Bà ta phát hiện chồng mình đang giữ số điện thoại của nàng chẳng? Hay là họ có

tin dữ của quân Nhật? Sau hai tuần lễ dần dật bởi lo âu, cuối cùng nàng cũng nhận được một cuộc điện đàm hân hoan từ Yee Tai-tai chào từ giả. Bà xin lỗi vì họ quá bận không đủ thời gian gặp lại nàng trước khi đi, nhưng họ sẽ vui mừng chào đón vợ chồng nàng thăm viếng họ ở Thượng Hải. Vợ chồng nàng sẽ phải ở đó một thời gian lâu, vì tất cả sẽ cùng đi Nanking với nhau. Kế hoạch của Wang Ching-wei trở về Nanking thành lập chính phủ bị tạm thời trở ngại, Chia-chih suy luận, và họ đành phải mai danh ẩn tích một thời gian.

Huang-lei hiện đang gặp rắc rối, mắc nợ đầm đìa. Và khi gia đình anh chàng cắt tiền trợ cấp vì nghe đồn chàng ta đang chung sống với một vũ nữ ở Hong Kong, âm mưu của bọn họ sụp đổ.

Chuyện nàng với Liang Jun-sheng, từ đầu đã khó ăn khó nói, giờ đây khi nàng rõ ràng hối tiếc tất cả vụ đó, bạn bè trong nhóm bắt đầu lảng tránh nàng. Không ai nhìn thẳng vào mắt nàng.

"Mình đúng là đồ ngu," nàng tự nhủ, "sao mà ngu ngốc thế."

Có lẽ nào nàng bị gài bẫy, nàng tự hỏi, ngay từ đầu của cái vở bi kịch bế tắc?

Từ đó trở đi, nàng giữ khoảng cách không những với Liang Jun-sheng, mà với tất cả mọi người trong cái nhóm nhỏ đó. Những lần nàng đến với họ, nàng đều cảm thấy họ nhìn nàng một cách tọc mạch -- như thể nàng là một thứ gì kỳ cục, hay quái đản. Sau trận Trân Châu Cảng, giao thông đường biển mở lại và tất cả bạn cùng lớp nàng chuyển qua Thượng Hải. Mặc dù nơi đó, cũng thế, đã bị quân Nhật chiếm đóng; trường đại học vẫn mở cửa; vẫn có thể học hành (theo kiểu nào đó). Nàng không đi cùng với họ, và không cố tìm kiếm họ khi nàng đến nơi đó một mình.

Trong một thời gian dài, nàng thống khổ không biết mình có lây nhiễm thứ gì từ Liang Jun-seng không.

Tuy nhiên không lâu sau khi tới Thượng Hải, nhóm sinh viên đã bắt liên lạc được với một người nằm vùng tên Wu -- hẳn nhiên là bí danh -- người mà ngay sau khi biết được bọn họ có đường giây liên lạc quá tốt, đã lập tức khuyến khích bọn họ theo đuổi kế hoạch. Và khi họ tiếp xúc với nàng, nàng quyết định thực thi bốn phận của mình và theo đuổi kết quả.

Sự thực, mỗi lần nàng đến với Yee, nàng đều cảm thấy được gột rửa, giống như ngâm mình trong bồn nước nóng bỏng; bởi vì giờ đây tất cả những gì nàng làm đều làm cho chính nghĩa.

Chắc họ có bố trí một người nào đó để canh chừng cửa tiệm cà phê, và lập tức báo động mọi người khi xe ông ta đến. Lúc vào tiệm, nàng không thấy ai đang lảng vảng chung quanh. Rạp chiếu bóng P'ing-an đối diện với quán cà phê có thể là một địa điểm tốt, những hàng cột có thể che dấu hoàn hảo người dò thám. Người ta, trường hợp nào cũng vậy, luôn luôn quần trước cửa rạp; một người có thể đứng chờ tại đó mà không bị nghi ngờ. Nhưng rạp hát nằm khá xa để nhận diện một người ngồi trong xe hơi đậu tận phía bên kia vệ đường.

Một chiếc xe đạp đưa thợ, rõ ràng bị hỏng, dừng trước cửa tiệm bán đồ da kế bên. Chủ chiếc xe đạp -- độ chừng ba mươi tuổi, tóc húi cua, đang cúi xuống cố sửa. Mặc dù không thấy rõ mặt, nàng chắc rằng anh ta không phải là người quen biết. Nàng không tin là chiếc xe đạp có thể dùng làm phương tiện cho người sát thủ tẩu thoát. Có vài điều họ không nói cho nàng biết, và vài điều nàng không muốn hỏi. Nhưng nàng nghe nói rằng người của nhóm nàng đã được chọn cho công tác này. Ngay cả với sự giúp đỡ và quen biết

của Wu, chắc họ cũng không thể xoay sở được một chiếc xe hơi cho công việc. Nếu chiếc xe hơi chạy than đó vẫn đậu đằng xa kia, có thể nó thuộc về họ. Trường hợp đó, hẳn Huang Lei là người cầm tay lái. Khi vào tiệm cà phê, nàng không thấy được tài xế.

Nàng nghi rằng Wu không đánh giá cao nhóm của nàng: có lẽ ông sợ là họ thiếu kinh nghiệm, sẽ bị bắt tron ồ và khai tuốt tuốt trong cuộc thẩm vấn, liên lụy đến những người khác. Chia-chih chắc ông Wu không hoạt động đơn độc ở Thượng Hải, nhưng ông là người duy nhất mà K'uang Yu-min có liên lạc.

Ông đã hứa sẽ cho họ tham gia vào mạng lưới. Có lẽ đây là một thử thách.

" Trước khi bắn, họ sẽ tới sát tới nỗi mũi súng gần như chạm vào thân mình nạn nhân," K'uang Yu-min có lần nói với nàng, mỉm cười. " Họ không bắn từ đằng xa, như trong phim ảnh "

Có lẽ anh chàng cố làm nàng an tâm rằng họ sẽ không bắn lầm người chung quanh ông ta khi họ ào ạt khai hỏa. Nhưng nếu không chết, nàng vẫn có thể tàn phế suốt đời. Nàng thà chết còn hơn.

Khoảng khắc ấy sắp sửa xảy ra, cùng với sự trông chờ nhói lòng.

Bệnh sợ sấn khấu của nàng sẽ tan biến lập tức một khi bức màn sấn khấu được vén lên.

Nhưng sự chờ đợi này tra tấn nàng. Đàn ông, ít ra, có thể hút thuốc để bớt căng thẳng. Mở túi xách, nàng lấy ra một lọ nước hoa bé tí và chấm nút của nó lên phía sau hai bên vành tai. Cái nút thủy tinh lạnh lạnh là điểm duy nhất mang nàng tiếp xúc với thực tế. Trong phút chốc nàng đã nghe mùi hương Cape Jasmine thoang thoang.

Nàng cởi áo choàng và chấm thêm một tí nước hoa vào bên

trong khủy tay. Trước khi đủ thì giờ mặc áo vào, nàng thấy, đằng sau mấy tầng của chiếc bánh cưới trắng chùng trong cửa sổ, một chiếc xe đậu ở bên ngoài tiệm cà phê. Chiếc xe của ông ta.

Nàng cầm chiếc áo choàng và túi xách, và bước khỏi tiệm, khoác chúng trên tay. Người tài xế đã mở cửa cho nàng. Ông Yee ngồi chính giữa băng sau.

" Anh tới trễ, anh biết," ông nói khẽ, hơi cúi xuống để xin lỗi.

Nàng nhìn ông hơi lâu, một cái nhìn đầy trách móc, rồi bước vào xe. Khi người tài xế trở lại vị trí, ông Yee bảo người tài xế lái tới đường Ferguson -- có lẽ đi tới căn phòng nơi họ đã dan díu lần trước.

" Em cần đến tiệm kim hoàn trước," nàng hạ giọng nói với ông ta. " Một chiếc hoa tai của em bị sút mất một hạt kim cương, em cần phải sửa. Có một tiệm gần đây. Lẽ ra em có thể đến đó trước khi ông lại, nhưng em sợ lỡ hẹn với ông. Do đó em ngồi đây chờ ông mục xương, ngốc thật."

Ông cười. " Anh xin lỗi -- lúc anh sắp sửa đi, một vài người anh cần gặp lại đến." Ông chồm tới trước nói với bác tài: " Quanh trở lại." Họ đã đi được một quãng khá xa.

" Tất cả mọi thứ đều luôn luôn khó khăn," nàng bủi môi. " Chúng ta không bao giờ được gặp riêng tại nhà, không bao giờ có cơ hội nói một tiếng với nhau. Em muốn về Hong Kong. Ông có thể cho em một vé tàu không?"

" Nhớ chồng sao?"

" Đừng nói với em về anh ấy!"

Nàng từng nói cho ông Yee là nàng trả thù chồng vì tội lang bang với một cô gái nhảy.

Khi họ ngồi sát bên nhau ở băng sau xe, ông khoanh tay lại để khủy tay dựa sát vào phần đầy đặn nhất của bộ ngực nàng. Đây là thói quen của ông: ngồi thẳng người nhưng vẫn

vụng trộm thưởng thức sự mềm mại của nàng.

Nàng quay người nhìn qua cửa xe, để nói cho bác tài biết chính xác nơi cần ngừng lại. Chiếc xe queo một vòng chữ U tại ngã tư kế tiếp, và rồi queo thêm một lần nữa một quãng sau đó mới đi trở lại được rạp hát P'ing-an, rạp chiếu phim cũ lịch sử duy nhất của thành phố. Mặt tiền màu đỏ tái của rạp hát uốn cong vào trong, giống như một cái lưỡi liềm đặt ở ngã tư đường, Đối diện với nó chính là tiệm cà phê của Commander K'ai, với tiệm đồ da Siberian Leather Goods Store và tiệm bán quần áo phụ nữ Green House Ladies' Clothing Emporium kế đó, mỗi cửa tiệm đều có hai cửa kiếng rộng trưng bày các tượng người mẫu ăn mặc quyến rũ trong mọi tư thế dưới các bản hiệu đèn neon. Cửa hàng kế đó nhỏ hơn và lù xù. Mặc dù một tấm bảng nhỏ trên cửa ra vào ghi chữ TIỆM KIM HOÀN, nhưng cửa kiếng trống rỗng không trưng bày gì hết.

Ông bảo người tài xế ngừng xe lại, bước ra và theo nàng vào tiệm. Mặc dù, khi diện giày cao gót nàng cao hơn ông ta nửa cái đầu, nhưng rõ ràng là ông không màng tới chuyện cao thấp đó. Kinh nghiệm cho nàng thấy là đàn ông cao thích phụ nữ nhỏ nhắn, trong khi đàn ông thấp có vẻ thích người đàn bà của họ phải cao hơn họ hẳn hoi --- có lẽ đó là luật bù trừ. Nàng biết là ông ta đang chăm chú nhìn nàng, và do đó nàng có hơi đông đưa hông một chút khi uyển chuyển bước qua cánh cửa kiếng, giống như một con hải long.

Một người Ấn mặc âu phục chào họ. Mặc dù cửa hàng nhỏ, nhưng bên trong thoáng, trần nhà cao, và gần như hoàn toàn trống rỗng. Chỉ có một tủ kính trưng bày cao tới hông, ở gần cuối phòng, trong đó có vài món đá birthday, mỗi thứ đá tượng trưng cho một tháng trong năm -- các viên thạch anh vàng, hay các viên bích ngọc hay hồng ngọc nhân tạo, được tin là có thể mang lại may mắn.

Nàng từ trong ví ra một chiếc hoa tai hồng ngọc hình giọt nước, đầu viên ngọc là chiếc lá nhận kim cương bị sút mất một viên.

"Chúng tôi có thể kiếm một hạt kim cương khác thay vào," ông thợ Ấn Độ nói sau khi xem xét.

Khi nàng hỏi giá tiền và khi nào có thể lấy được, ông Yee thêm vào: "Hỏi coi ông ta có bán nhẫn đắt giá không," Vì đã chọn du học ở Nhật, thay vì Anh hay Mỹ, ông không thấy thoải mái nói chuyện bằng tiếng Anh và luôn luôn để người khác thông dịch.

Nàng do dự. "Sao vậy?"

Ông mỉm cười. "Anh đã nói là anh muốn tặng em một chiếc nhẫn, phải không nào? Một chiếc nhẫn kim cương -- một chiếc thật giá trị."

Một khoảnh khắc im lặng, nàng nở một nụ cười gần như là bình thản, cam chịu, rồi dịu dàng hỏi: "Ông có chiếc nhẫn kim cương nào không?"

Người Ấn nói vọng lên trên lầu một tràng âm thanh rộn rảng, khó hiểu chắc là tiếng Hindu, rồi dẫn họ lên.

Cuối phòng vách tường sơn màu kem, một bên là cánh cửa dẫn đến một chiếc cầu thang tối như mực. Văn phòng nằm ở căn gác lửng giữa hai tầng lầu của căn nhà, có một bao lơn hẹp nhìn xuống căn phòng bên dưới -- có lẽ dùng cho mục đích quan sát, canh gác. Vách tường bên tay trái treo hai tấm gương kích thước khác nhau, mỗi tấm gương có vẽ chim và hoa nhiều màu và dòng chữ Trung Hoa mạ vàng: LOÀI CHIM KHỔNG LỒ NÀY SẼ CHẮC CHẮN BAY CAO VẠN DẬM. CHÚC MỪNG ÔNG BADA, NHÂN DỊP KHAI TRƯỞNG CỬA HÀNG. CUNG KÍNH, CH'EN MAO-K'UN. Quá dài so với trần nhà nghiêng thoải thoải, một tấm gương thứ ba, trang trí với một con phượng hoàng và những đóa mẫu đơn, được dựng tựa lên vách tường bên

kia.

Ngay đằng trước là một cái bàn viết, đặt dọc theo tay vịn cầu thang bằng gỗ mun, trên bàn có một máy điện thoại và một chiếc đèn đọc sách. Kế bên đó là một cái bàn trà, có một máy đánh chữ đặt lại bằng một miếng vải thưa đã cũ. Một ông người Ấn thứ nhì, mập lùn, gương mặt rộng, nước da nâu - xám và cái mũi bẹp dí như mũi sư tử, đứng lên từ chiếc ghế bành lưng cong để đẩy thêm ghế mời họ ngồi.

"Vậy ra là ông bà định mua nhẫn kim cương. Xin mời ông bà ngồi." Ông ta lạch bạch đi tới một góc phòng, cái bụng phệ núc ních, cúi xuống một chiếc tủ sắt thấp màu xanh, nhìn rất cũ xưa.

Chỗ này, rõ ràng, không phải là một tiệm kim hoàn sang trọng. Mặc dầu ông Yee không tỏ vẻ khó chịu bởi phòng ốc tồi tàn, Chia-chih cảm thấy cần rút, xấu hổ vì đã đem ông ta tới đây. Thời nay, nàng nghe nói, nhiều cửa tiệm chỉ là bình phong cho bọn mua bán chợ đen và đầu cơ tích trữ..

Wu đã chọn cửa hàng này vì nó nằm gần quán cà phê Commander K'ai. Khi bước lên cầu thang, nàng nhận ra rằng lúc ông ta trở xuống nhà, họ sẽ bắt được ông dễ dàng như bắt một con rùa trong lọ kiếng. Có lẽ ông sẽ nằng nặc đi xuống cầu thang trước nàng, nên khi bước xuống tầng trệt ông sẽ là người đi đầu. Nơi đó một vài người khách đàn ông đang xem hàng sẽ bất thành linh tiến đến chặn ông lại. Nhưng hai người đàn ông không thể nào la cà quá lâu giả vờ chọn lựa mấy cái khuy cài tay áo, kẹp cà vạt rẻ tiền và đồ chưng bày linh tinh cho bạn gái; họ không thể nào lần lữa thiếu quyết đoán như phụ nữ. Khi đi vào cửa hàng, họ phải canh giờ thật chính xác: không quá muộn cũng không quá sớm. Một khi họ đã bước vào, họ phải ở lại. Không thể rào bước đi tới đi lui như tuần tiểu bên ngoài: người tài xế của ông ta sẽ nghi ngờ. Chiến thuật tốt nhất để trì hoãn là có lẽ

nhìn ngắm cửa sổ trưng hàng của tiệm bàn đồ da kế bên, đằng sau chiếc xe hơi chừng hơn chục mét.

Ngồi bên cạnh bàn viết, nàng không thể không quay đầu lại nhìn qua bao lơn. Nàng chỉ thấy được cửa sổ trưng bày hàng hóa của tiệm. Vì cửa sổ trong suốt và các kệ trống không, nàng có thể nhìn thẳng ra vỉa hè, và một phần của chiếc xe hơi đang đậu ở đó.

Một lần nữa, hai người đàn ông đi mua sắm một mình thật có vẻ lộ liễu. Họ sẽ thu hút sự chú ý, không phải chỉ riêng của bác tài, mà của Yee, ngồi trên lầu cạnh bao lơn, rồi vì trở nên nghi ngờ nên sẽ trì hoãn không xuống thang lầu. Sự bế tắc sẽ là một thảm họa. Có lẽ họ sẽ đụng đầu với ông ở cửa ra vào, trong trường hợp này họ cần phải canh giờ cho chính xác hơn. Họ phải tản bộ, vì âm thanh của tiếng chân chạy sẽ lập tức cảnh báo người tài xế. Ông Yee chỉ mang theo người tài xế, do đó người này có lẽ cũng là vệ sĩ.

Cũng có thể hai người này sẽ tách rời ra, một người loanh quanh trước tiệm Green House Ladies' Clothing Emporium, tay trong tay với Lai Hsiu-chin, nàng dán mắt vào cửa kiếng. Một thiếu nữ có thể đứng thật lâu ngắm nghía những món quần áo mà nàng không đủ tiền mua, trong khi đó người bạn trai, quay lưng lại cửa kiếng, vợ vẫn nhìn chung quanh.

Những tình huống này nhảy múa mơ hồ trong đầu, cho dù nàng biết chúng không phải là điều nàng quan tâm. Nàng không thể quên rằng, trên lầu trong cửa tiệm nhỏ này, nàng đang ngồi trên một thùng thuốc súng sắp sửa nổ tung quăng nàng lên tới trời cao. Chân nàng bắt đầu run nhẹ.

Người phụ tá đã xuống nhà dưới. Ông chủ tiệm có màu da sạm màu hơn người phụ tá nhiều: họ không giống như cha và con. Người đàn ông trẻ có gò má phính, xệ, râu mọc lờm chờm và đôi mắt lơ đãng thiếu ngủ mặc dù không cao, anh ta trông cũng cường tráng đủ để phụ giúp, nếu cần thiết; làm

nhân viên bảo vệ. Tủ nữ trang đặt tận cuối phòng và cửa sổ chừng bày trống trơn cho thấy họ sợ bị trộm cướp giữa ban ngày ban mặt; một ổ khóa treo gần cửa, dùng cho ban đêm. Như thế hẳn có một vài thứ giá trị: có thể là vàng lượng, tiền đô la Mỹ, và bạc.

Nàng ngăm ông Ấn Độ cầm ra một khay nhung, dài cỡ sáu bảy tấc, trên đó nhẵn kim cương xếp từng hàng. Nàng và ông Yee nghiêng người tới.

Thấy ai cũng thờ ơ -- không ai chọn món nào để xem xét -- ông chủ cất cái khay vào tủ sắt. "Tôi cũng có món này," ông nói thêm, mở nắp một cái hộp nhung xanh. Nằm sâu trong lòng hộp là một viên kim cương màu hồng, to bằng cỡ một hạt đậu Hòa Lan.

Nàng nhớ Yee Tai-tai nói hiện nay không ai mua bán kim cương màu hồng.. Sau khi cơn ngạc nhiên tan biến, nàng cảm thấy lòng nhẹ nhõm -- cuối cùng rồi tiệm này cũng có kim cương màu hồng. Trước viên kim cương màu hồng, nàng giống như một thợ săn người bất tài, một cô gái Quảng Đông vô danh tiểu tốt đang mời chào khứa lão tình nhân Thượng Hải quyền uy vào một tiệm kim hoàn rẻ tiền. Dĩ nhiên, một khi súng nổ, tất cả mọi thứ -- mọi suy nghĩ lang bang về tin cậy, về tự trọng -- sẽ tan tành. Mặc dầu nàng thừa hiểu chuyện ấy, nhưng nàng không cho phép mình nghĩ tới nó, nàng sợ ông ta sẽ thấy nỗi kinh hoàng lộ ra trên nét mặt.

Nàng cầm chiếc nhẫn lên. Ông ta cười nhẹ khi ngăm nó trong tay nàng. "Coi bộ được đó." Một cảm giác lạnh buốt lan tỏa trên gáy nàng; cửa kiếng ra vào và hai cửa sổ bày hàng hai bên như đang nở ra, cao lên, như sau lưng nàng là một tấm kính vĩ đại cao hai tầng lầu, sáng choang, mong manh sẵn sàng vỡ tan thành từng mảnh vụn bất kỳ lúc nào. Nhưng ngay cả khi nàng gần như chóng mặt vì tình thế nguy

hiếm, cửa tiệm như chòm kín nàng trong cơn mê. Nàng có thể nghe âm thanh ồn ào bên ngoài bị nén nhỏ lại -- do chiến tranh, xe cộ thưa thớt hơn xưa; hiếm khi nghe tiếng còi xe. Không khí ẩm áp, ngọt ngào của văn phòng, như một tấm khăn trải giường ru ngủ nàng. Mặc dầu nàng mơ hồ biết một chuyện gì đó sắp xảy ra, đầu óc nặng nề của nàng lại nghĩ rằng tất cả chỉ là giấc mơ.

Nàng ngắm nghía chiếc nhẫn dưới ánh đèn, xoay tới xoay lui trong mấy ngón tay. Ngồi kế bao lơn, nàng bắt đầu tưởng tượng rằng cửa sổ sáng choang và cửa ra vào đằng sau nàng là khung màn bạc đang trình chiếu một bộ phim hành động. Nàng luôn luôn ghét xem phim bạo lực; khi còn bé, hề có cảnh rùng rợn, nàng phải quay đầu đi.

" Sáu ca-ra. Bà thử nhé." Người Ấn nói.

Nàng quyết định thưởng thức bầu không khí mê hoặc thân mật. Đôi mắt nàng di chuyển từ hình ảnh phản chiếu của đôi chân nàng nằm gọn giữa các chòm hoa mẫu đơn trên tấm gương tựa vào vách, rồi dừng lại trên kho báu lộng lẫy -- xứng đáng là kho báu, chắc chắn vậy, trong truyện *Một Ngàn Lẽ Một Đêm* -- trên ngón tay nàng. Nàng xoay chiếc nhẫn theo hướng này, rồi lại hướng kia, so sánh nó với màu hoa hồng đỏ của nước sơn móng tay. Mặc dù có vẻ hơi tái và nhỏ so với các móng tay sơn rực rỡ của nàng, tại căn phòng tồi tàn này, viên kim cương chiếu lấp lánh mê hồn, như một vì sao rực cháy lửa hồng trong ánh hoàng hôn. Nàng hơi luyến tiếc rằng nó chỉ là phần then chốt trong phân đoạn ngắn ngủi áp chót của vở bi kịch đang sắp kết thúc.

" Em nghĩ sao?" Ông Yee nói.

" Em không rành mấy chuyện này. Miễn anh thích là được."

" Sáu ca-ra. Anh không biết có tí vết gì không. Anh không thấy gì hết."

Họ cùng rướn người tới xem chiếc nhẫn, cười nói với nhau

như một cặp vợ chồng sắp cưới. Mặc dù nàng học ở Canton, là hải cảng đầu tiên mở cửa mua bán với thương nhân Anh, trường học ở đó không coi trọng việc giảng dạy tiếng Anh như ở Hong Kong, và nàng luôn luôn nói tiếng Anh một cách rụt rè, thấp giọng. Cảm thấy sự thiếu tự tin của nàng, ông chủ tiệm tha cho nàng khỏi nghe mấy lời mào đầu thông thường của ông về tại-sao- và-vì -thế giá cả. Hai bên đồng ý giá nhanh chóng. Ngày mai sẽ giao mười một thỏi vàng. Nếu có thỏi vàng nào nhẹ hơn mức ấn định, ông Yee sẽ đưa bù; cũng thế, ông chủ tiệm kim hoàn hứa sẽ trả lại cho họ nếu số vàng nặng hơn.. Cuộc đổi chác -- đổi vàng lấy kim cương -- cũng giống như vay mượn từ trong truyện *Một Ngàn Lẽ Một Đêm*

Nàng lo lắng rằng chuyện bán buôn đã xong quá nhanh. Có thể họ sẽ không ngờ rằng nàng và Yee ra khỏi tiệm quá sớm. Nàng biết, đổi thoại là cách câu giờ tốt nhất trên sân khấu.

"Mình có cần hóa đơn không?" Ông ấy có lẽ sẽ nghĩ đến việc ngày mai gọi một người nào đó tới giao vàng và nhận chiếc nhẫn.

Ông người Ấn đã viết xong hóa đơn. Nàng phải tháo chiếc nhẫn ra và trả lại cho ông ấy.

Họ lại ngồi vào ghế, thoải mái vì đã qua giai đoạn trả giá căng thẳng.

Nàng cười khe khẽ "Lúc này ai cũng thích vàng. Ngay cả đặt cọc bằng tiền mặt họ cũng không cần."

"Anh cũng thế. Anh không bao giờ mang theo tiền."

Nàng biết vậy, nhờ kinh nghiệm sống với gia đình ông bà Yee, phụ tá của ông luôn luôn trang trải chuyện tiền bạc khi cần --- ngài bộ trưởng có vinh dự là không bao giờ phải thò tay vào túi móc tiền. Hôm nay, để giữ bí mật, dĩ nhiên ông đi một mình, và do đó không có một xu dính túi.

Người Anh nói rằng uy quyền là một phương thuốc gọi dục. Nàng không biết chuyện này đúng hay không; bản thân nàng hoàn toàn không để tâm tới hấp lực của nó.

Họ cũng nói rằng con đường dẫn đến trái tim của người đàn ông đi qua bao tử của anh ta; một người đàn ông sẽ dễ dàng biến thành con mồi trong tay một người đàn bà khéo nấu nướng. Đầu đó trong thập niên đầu hay thứ nhì của thế kỷ hai mươi, nghe nói một học giả danh tiếng Trung Hoa đã thêm rằng, con đường dẫn tới trái tim một người đàn bà đi qua âm đạo của nàng. Mặc dù không nhớ được tên nhà học giả này, nàng còn nhớ hình ảnh tương đồng ông ta đã sử dụng để để biện hộ cho tình trạng đa thê: " Một ấm trà lúc nào cũng có hơn một tách trà chung quanh."

Nàng không chịu tin rằng một nhà trí thức có thể cho ra một thứ thô lậu như vậy. Nàng cũng không tin rằng câu ấy đúng, trừ phi với gái điếm già tuyệt vọng hay góa phụ vui tính. Trong trường hợp của nàng, nàng thấy Liang Jun-sheng đã đủ tởm ngay trước chuyện đó và lại càng tởm hơn sau đó.

Có thể đó không phải là một thí dụ hay, vì ngay từ đầu Liang-Junsheng đã bồn chồn, thiếu tự tin, khổ sở vì thừa biết nàng không ưa hẳn. Mặc cảm thấp hèn của hắn tăng theo tình thế giữa đôi bên, làm cho nàng càng khinh dễ hắn.

Chắc chắn nàng không yêu Yee, phải không? Dù rất hồ nghi, nàng thấy mình không thể bác bỏ hoàn toàn chuyện ấy; bởi lẽ chưa bao giờ yêu ai, nàng không biết tình yêu giống như thế nào. Từ lúc mười mấy tuổi, luôn luôn bận rộn xua đuổi những vụ tán tỉnh, sức kháng cự những xúc cảm tình ái của nàng rất mạnh mẽ. Có một lúc, nàng tưởng mình đã đem lòng yêu K'uang Yu-min, nhưng cuối cùng nàng lại ghét anh ta -- vì anh ta thật ra chẳng khác gì những đứa con trai khác.

Trong hai dịp với Yee, quá căng thẳng, quá bận tâm nói năng cho đúng kích bản, nàng đã không có cơ hội nào để tự xét

cảm giác thực của mình. Ở nhà họ, nàng phải thường xuyên cảnh giác. Đêm nào cũng vậy, nàng phải thức đến khuya giống mọi người để thù tiếp. Cuối cùng khi được trở về phòng riêng, nàng nuốt vội một viên thuốc ngủ để bảo đảm một đêm an giấc. Mặc dù K'uang Yu-min đã đưa cho nàng một lọ thuốc nhỏ, anh ta dặn dò nàng phải tránh dùng nếu có thể được, phòng khi gặp chuyện xảy ra vào sáng hôm sau cần dùng đầu óc sáng suốt. Nhưng nếu không có chúng, nàng rất khổ sở vì chứng mất ngủ, chưa hề xảy ra trong quá khứ.

Chỉ ngay bây giờ, khi phút giây căng thẳng cuối cùng đang như kéo dài trong vô tận, trên cái bao lơn chật chội này, ánh sáng nhân tạo của ngọn đèn tương phản một cách tồi tàn với bầu trời xanh nhạt bên kia cửa sổ và cửa kính dưới nhà, nàng mới cho phép mình thư thả và xem xét cảm xúc của lòng mình. Một cách nào đó, sự có mặt của ông Ấn Độ, khò người trên bàn viết, lại cũng cố thêm sự biệt lập của nàng với người yêu. Nhưng đây không phải là lúc để tự hỏi lòng rằng mình có yêu ông không; thay vào đó, nàng cần phải --- Ông đang chăm chăm nhìn về phía xa xa, một nụ cười đau thương phảng phất trên mặt. Ông chưa bao giờ dám mơ tưởng một hạnh phúc như thế có thể đến vào tuổi trung niên. Dĩ nhiên, ông phải cảm ơn quyền lực và địa vị của mình; chúng là phần không thể tách rời của ông. Quà cáp, cũng vậy, rất cần thiết, mặc dù phải được trao tặng vào đúng thời điểm. Tặng quá sớm, chúng có ngụ ý lăng mạ là nàng tham lam. Mặc dù ông quá sức rành rẽ luật lệ của trò chơi giữa ông và nàng, ông cũng tự cho phép mình có một phút giây phấn khích ngăn ngủi với phần thưởng quý giá đã nằm gọn trong lòng; nếu không, cuộc chơi sẽ chỉ là vô nghĩa.

Ông là một người từng trải trong chuyện này: đưa nhân tình đi mua sắm, chăm sóc những ý thích bất ngờ của họ, lùi lại

đàng sau để họ chọn lựa. Nhưng, một lần nữa, nàng ghi nhận, không có sự nhạo báng trong nụ cười của ông; chỉ có nỗi buồn. Ông ngồi đó, bóng in trước ngọn đèn, dường như chìm đắm trong một tâm tư trầm mặc trù mẫn dịu dàng, đôi hàng mi hắt bóng nhuộm lên màu kem lơ lửng của mấy cánh bướm đêm đang đậu trên gò má hốc hác của ông.

Ông ấy thật sự yêu ta, nàng nghĩ. Nàng cảm thấy lòng mình rung động, -- và rồi một cảm giác mất mát mơ hồ.

Trẻ quá rồi.

Người Ấn đưa tờ hóa đơn cho ông. Ông cất nó vào trong áo lớn.

"Chạy đi," nàng nói nhẹ nhàng.

Ông chăm chăm nhìn nàng trong giây lát, và rồi hiểu tất cả. Ông nhảy dựng lên, tông cửa, lấy thang bằng, rồi mở banh cửa lấy đà bám vào lan can và chập choạng bước xuống các nấc thang hẹp, tối. Nàng nghe tiếng chân ông chạy vội vã, nhảy một lần hai ba nấc thang, thành thục không đều.

Trẻ quá. Nàng đã nhận ra quá trẻ.

Người chủ hiệu kim hoàn vô cùng hoang mang. Biết rõ là hành vi của họ thật khả nghi, nàng cố ngồi bất động, chống lại ước muốn nhìn xuống lầu.

Họ lắng nghe tiếng đế giày nện trên sàn gạch cho đến khi ông ta lọt nhanh vào tầm mắt họ, phóng ra khỏi khung cửa kính nhanh như viên đạn. Một khoảng khắc sau, người bán hàng vạm vỡ hiện ra, theo sát nút. Nàng kinh sợ là hẳn ta có thể cố kéo Yee lại và bắt ông giải thích; một vài giây trì hoãn cũng có thể chết người. Tuy nhiên, có lẽ e ngại khi thấy chiếc xe hơi dành cho công vụ, người Ấn ngừng lại ở ngưỡng cửa, ngó chòng chọc ra ngoài, bóng hình nặng nề, lực lưỡng của hẳn ta chặn ở cửa. Sau đó, tất cả những gì họ nghe được là tiếng rít, như thể chiếc xe đang lùi lại trên các bánh sau, theo đó là một tiếng nổ. Đó là tiếng cửa xe đóng

sầm lại, có lẽ vậy -- hay là tiếng súng bắn ? Rồi chiếc xe hơi phóng mất đi.

Nếu có khai hỏa, họ phải nghe nhiều hơn một tiếng nổ.

Nàng lấy lại bình tĩnh. Im ả quay về.

Nàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm; trọn cơ thể nàng yếu ớt, cạn kiệt, giống như nàng vừa mới bình phục sau một cơn đau nặng. Cẩn thận cầm lấy áo choàng và ví tay, nàng mỉm cười và gật đầu chào khi đứng dậy: " Ngày mai, nhé." Nàng lại hạ thấp giọng, như khi nàng thường nói tiếng Anh. " Ông ấy quên mất một cái hẹn khác, do đó ông ấy cần phải đi gấp."

Người chủ tiệm kim hoàn đã gỡ kính đeo mắt xuống và chăm chú quan sát chiếc nhẫn kim cương hồng để chắc chắn vị khách quý kia đã không đánh tráo. Rồi ông ta nhìn thấy nàng cười.

Nàng không thể nào trách ông ta đã muốn kiểm lại cho chắc ăn. Cuộc trả giá đã quá nhanh và dễ dãi.

Nàng vội đi xuống cầu thang. Khi người bán hàng thấy nàng xuất hiện anh ta do dự, rồi quyết định không nói gì. Khi nàng bước ra, tuy nhiên, nàng nghe họ, giữa lầu trên và tầng trệt, hét to với nhau.

Không có chiếc xe kéo trống khách nào ở ngoài, nên nàng đi bộ về hướng đường Seymour. Nhóm của nàng chắc chắn phải tan tác ngay giây phút họ thấy ông ta nhào vào xe và chạy mất; họ phải ý thức rằng trò chơi đã chấm dứt. Nàng không thể thư giãn; chuyện gì sẽ xảy ra nếu có người được chỉ định canh chừng cửa sau? chuyện gì sẽ xảy ra nếu người đó không thấy sự kiện đã xảy ra ở cửa trước, và chưa rời khỏi hiện trường? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng tình cờ đụng độ ông ta? Nhưng ngay cả nếu ông ta nghi ngờ nàng đã phản bội, ông ta chắc sẽ không đối chất với nàng ngay tại đây và rồi, đừng nói là sẽ tiêu diệt gọn.

Nàng ngạc nhiên thấy trời vẫn còn sáng, dường như lúc trong cửa hiệu nàng đã mất ý thức về thời gian. Hè phố chung quanh nàng rộn ràng nhân thế; xe xích lô nối đuôi nhau chạy trên đường, tất cả đều có khách. Dòng người đi bộ và xe cộ trôi qua, giống như ngăn cách với nàng bằng một bức tường kính, và cũng không khác gì các tượng người mẫu trong cửa sổ trưng bày của tiệm Green House Ladies' Clothing Emporium -- ta có thể nhìn, nhưng ta không thể sờ mó. Họ lướt ngang, nét thanh thản không suy suyển, trong khi nàng đứng ở bên ngoài, một mình trong nỗi bồn chồn. Nàng đang trông ngóng một chiếc xe đốt bằng than, đột ngột ngừng cạnh nàng, và một bàn tay thò ra, kéo nàng vào trong xe.

Vĩa hè phía trước rạp chiếu bóng P'ing Theater trống trơn; chưa văn xuất hát nên khán giả chưa đổ xô ra về, do đó không có xích lô nào đậu nối dài ở ngoài chờ khách. Ngay khi nàng đang do dự không biết chọn hướng nào, nàng quay lại và thấy ở đằng xa, bên phía đối diện, một chiếc xích lô trống đang từ từ tiến đến, một cái chong chóng màu đỏ, xanh lá cây và trắng cột ở tay cầm. Thấy nàng vẫy tay kêu, người phu xe cao lớn đạp nhanh tới, chiếc chong chóng nhỏ quay tít lên khi anh ta tăng tốc lực.

" Đường Yu Garden," nàng nói với anh ta khi bước lên xe.

May mắn thay, khi ở Thượng Hải, nàng đã không tiếp xúc nhiều với nhóm, và do đó không có dịp nói rằng nàng có một người bà con cư ngụ ở đường Yu Garden. Nàng nghĩ mình có thể trú ở đó vài ba ngày, trong khi lượng định tình hình.

Khi chiếc xe xích lô chạy tới Ching-an Temple, nàng nghe tiếng còi.

" Bị chặn đường," người phu xe nói với nàng.

Một người đàn ông trung niên mặc áo kiểu mandarin ngắn

đang kéo một sợi dây thừng ngang qua đường, miệng ngâm còi. Bên kia đường, một người thứ nhì, ăn mặc tương tự kéo đầu dây kia thẳng ra để cô lập xe cộ và bộ hành. Có ai đó đang uể oải lắc chuông, tiếng chuông mỏng manh, loảng xoảng gần như không thể vang hết qua con đường rộng. Người phu xe kiên cường đạp tới tận sợi dây thừng, rồi thẳng xe lại và sốt ruột xoay chiếc chong chóng, trước khi quay đầu lại mỉm cười với nàng.

Ba chiếc áo choàng đen đang ngồi chung quanh bàn mặt chược. Mũi của người mới tới -- Liao Tai-tai lăm tấm điểm vài hạt rỗ hoa màu trắng.

" Ông Yee về kìa." Ma Tai-tai cười điệu dàng.

" Cô Wang Chia-chih là người nói láo ác làm sao!" Yee Tai-tai than phiền. " Hứa dẫn tất cả mọi người đi ăn tối rồi chạy mất tiêu. Tôi sẽ xỉu vì đói nếu cô bắt chúng ta chờ lâu nữa."

" Ông Yee," Liao Tai-tai cười. " Bà nhà làm chúng tôi phá sản hôm nay. Bà ấy sẽ là người trả tiền ăn tối mai đây."

" Ông Yee," Ma Tai-tai nói, " Khi nào ông sẽ đãi chúng tôi như đã hứa lúc thẳng bài lần trước? Đúng là không thể nào cạy được bữa ăn của ông."

" Ông Yee phải đãi chúng ta ăn tối nay, bởi vì ông ấy không bao giờ nhận lời mời của chúng ta." Cái áo choàng đen thứ ba nói.

Ông ta chỉ mỉm cười thôi. Sau khi người hầu đem trà đến, ông gỏ đầu điều thuốc cho tàn rơi vào đĩa, liếc nhìn mấy tấm màn cửa bằng len dày cộp treo trên vách tường đối diện và thầm hỏi bao nhiêu sát thủ có thể nấp trong đó. Ông vẫn còn đang rung động vì sự kiện vừa xảy ra buổi chiều nay.

Ngày mai ông phải nhớ sai người hạ mấy tấm màn đó

xuống, cho dù bà vợ ông có phản kháng vì một thứ mắc tiền như vậy phải cất trong nhà kho.

Tất cả đều là lỗi của bà ta, kết quả của việc chọn bạn cầu thả. Tuy nhiên ông rất lấy làm thán phục biết bao tâm huyết, biết bao thời gian -- hai năm -- mà họ đã nghiền ngẫm cho toàn thể cái bầy. Việc chuẩn bị quả thật rất hoàn hảo đến nỗi chỉ có sự yếu lòng trong giây phút cuối của nàng *femme fatale* của ông mới cứu được ông. Như vậy, nàng đã thực sự yêu ông -- đó là mối tình chân thật đầu tiên của ông. Thật là may mắn biết bao.

Ông có thể giữ nàng lại. Ông đã nghe nói hay đọc ở đâu đó rằng tất cả mọi điệp viên đều lá anh em của nhau; rằng lòng trung thành của một điệp viên với một điệp viên khác còn cao hơn là chính nghĩa đã phân chia họ. Trong bất kỳ tình huống nào, nàng cũng chỉ là một sinh viên. Trong hội kín của họ, chỉ có một người là nhân viên ăn lương của Chungking, tên này đã chạy thoát -- là lỗi lầm duy nhất của toàn thể chiến dịch. Người thanh niên cùng mai phục để thực hiện việc ám sát đã thấy hắn ta kỹ lưỡng cất cùi vé hát vào hộp thuốc lá. Họ đã đồng ý trước là hắn ta sẽ không tẩu thoát bằng xe hơi; rằng sau đó hắn ta sẽ ngấm ngấm đi trở vào rạp hát. Chỉ cần mạnh tay một chút xíu là thằng bé ngốc nghếch đã khai ra toàn bộ sự việc.

Ông Yee đứng đằng sau lưng vợ, xem ván mạt chược. Sau khi dụi tắt điếu thuốc, ông hớp một ngụm trà; vẫn còn quá nóng. Mặc dầu ông chắc chắn cần nghỉ sớm, ông quá mệt mỏi, không thể thư giãn. Ông đã kiệt sức vì suốt buổi chiều ngồi cạnh điện thoại chờ tin tức; ông chưa ăn bữa tối đáng hoàng. Sau khi về đến chỗ an toàn, ông đã lập tức gọi điện thoại ra lệnh bao vây toàn thể khu vực ấy. Đúng mười giờ tối nay tất cả sẽ bị xử bắn. Nàng chắc phải cảm hận ông đến phút chót. Nhưng một người đàn ông thực thụ phải tàn nhẫn.

Nàng đã không yêu ông nếu ông là loại người ủy mị. Và, dĩ nhiên, ông bị bó tay -- bởi Chou Fo-hai nhiều hơn là bởi quân cảnh Nhật. Lâu nay, Chou đã điều động cơ quan mật vụ của riêng hẳn, và coi Cơ Quan Tình Báo Chính Phủ - - Bộ Tình Báo của Ông Yee -- chẳng ra cái thể thống gì. Kết quả là, hẳn ta hà khắc theo dõi chặt chẽ cơ quan của ông, luôn luôn tìm chứng cứ của sự bất tài. Ông Yee có thể dễ dàng tưởng tượng ra Chou sẽ làm gì một khi hẳn phát hiện ra ngài Bộ trưởng Nội Vụ đã chứa chấp một điệp viên ở nhà. Bây giờ, ít nhất, Chou không thể tìm ra được căn cơ gì để quở phạt ông. Nếu hẳn tố giác ông tội hành quyết các nhân chứng có khả năng hữu ích, ông có thể tự tin chống trả lại rằng họ chỉ là sinh viên; không là điệp viên lành nghề mà lỗi tra tấn chậm, đúng mức có thể làm họ khai báo các thông tin hữu dụng. Và nếu cuộc hành quyết bị trì hoãn, tin về cuộc dan díu của ông có thể bị phổ biến. Họ sẽ trở thành những anh hùng yêu nước đã âm mưu ám sát một tên phản quốc; là duyên cớ tập hợp của đám người bất mãn.

Ông không lạc quan về diễn biến của cuộc chiến, và ông không biết rồi đây ông sẽ ra sao. Nhưng hiện nay, sung sướng với tình yêu của một người đàn bà đẹp, ông có thể chết đi trong hạnh phúc -- không hề hối tiếc. Ông có thể cảm nhận hình bóng của nàng mãi mãi bên ông, vỗ về ông. Ngay cả khi căm ghét ông vào phút cuối, ít nhất nàng cũng có một thứ tình cảm nào đó. Và giờ đây ông đã sở hữu nàng một cách tuyệt đối nhất, một cách hoang sơ nhất -- như tên thợ săn sở hữu con mồi của hẳn, như con hổ sở hữu nạn nhân của nó. Lúc sống, thân thể nàng thuộc về ông; lúc chết, nàng là hồn ma của ông.

" Dẫn chúng tôi đi ăn tiệm, ông Yee! Dẫn chúng tôi đi nào!" ba cái áo choàng đen chót chét kêu lên. " lần trước ông đã hứa!"

"Ma Tai-tai cũng hứa vậy," Yee Tai-tia mỉm cười can thiệp, "rồi khi mình không gặp bà chị chừng vài ngày, chúng ta quên phắt đi."

"Này, ông Yee có dẫn chúng tôi đi ăn tiệm hay không thì bảo?"

"Ông Yee chắc chắn mới đây đã gặp may nhé," Ma Tai-tai nói, nhìn ông và mỉm cười một lần nữa. Họ hiểu nhau một cách rõ ràng. Bà ta không thể nào không để ý thấy hai người cùng biến mất, người này sau người nọ. Và cô gái vẫn chưa về. Khi trở lại, ông ta có vẻ bị chia trí, sự phẫn chấn vẫn đang hực hở trên gương mặt ông. Chiều nay, bà đoán rằng, hẳn phải là buổi tình tự đầu tiên của họ.

Ông tự nhắc nhở mình phải trui rèn cho bà vợ câu chuyện chính thức ông đã sáng tác, rằng Mai Tai-tai phải vội vã trở về Hong Kong để lo việc nhà khẩn cấp. Rồi, để hù dọa bà với một chút mảnh lời mật vụ: rằng không lâu sau khi bà mời con rắn độc ấy vào nhà, ông đã nhận được tin tình báo cho biết cô ấy thuộc một tổ chức gián điệp Chungking. Vừa lúc nhân viên của ông bắt đầu điều tra thêm, ông nghe nói người Nhật đã đánh hơi được. Nếu ông không hạ thủ trước, ông sẽ không được điểm nào cho những công tác tình báo đã thu nhập, và người Nhật có thể khám phá ra liên hệ của cô ấy với bà, và sẽ thử kết tội ông. Ông phải hơi quá lời để bà không tin vào những chuyện ngòi lê đôi mách của Ma tai-tai.

"Đưa chúng tôi đi ăn, ông Yee! Đừng bắt bà nhà phải làm những việc cực khổ thay ông."

"Nhà tôi tự đãi các bà cơ mà. Bà ấy hứa sẽ đãi ngày mai."

"Chúng tôi biết ông rất bận, ông Yee. Nói cho chúng tôi biết khi nào ông rảnh, và chúng tôi sẽ tới liền; ngày nào cũng được sau ngày mai."

"Không, đêm nay cơ. Tiệm Lai-hsi được không?"

" Chỗ đó chỉ có món buffet đồ nguội là ăn được thôi."

" Đồ ăn Đức chán thấy mồ -- không có gì hết chỉ toàn là đồ nguội. Hay ta đi ăn món Hunan nhé, thay đổi một chút nào?."

" Hay đi tiệm Shu-yu -- Ma Tai-tai không đến đấy với chúng ta tối hôm qua."

" Tôi thích đi tiệm Chiu-ju hơn -- lâu lắm tôi chưa trở lại đó."

" Không phải Yang Tai- tai đãi ăn tối ở Chiu-ju hay sao?"

" Lần trước tối đó, Liao Tai-tai không đi cùng chúng ta. Chúng ta cần một người quê quán ở Hunan -- chúng ta không biết chọn món ăn."

" Quá cay đối với tôi."

" Vậy thì bảo nhà bếp làm ít cay hơn."

" Chỉ có cá chết mới không biết ăn ớt cay."

Giữa tiếng cười xé tai, ông lặng lẽ lui ra.